

רַבִּי עֲקִיבָא וְהַסּוֹד שֶׁל הַהֲכָנָה הָרְאוּיָה

ספור מופלא על אהבת התורה, ענוה,
ולמוד ממעשיו של השם יתברך.

רַבִּי עֲקִיבָא הָיָה מְגֹדֹלִי
הַחֲכָמִים שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל.

הוא אָהַב אֶת הַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ בְּכָל לְבוֹ, וְלִמַּד
אֶת תַּלְמִידָיו שֶׁהַתּוֹרָה
הִיא "חַיִּיד וְאַרְךְ יָמִיד"
— הִיא הַחַיִּים שֶׁלָּנוּ!
כָּל תְּפִילָּה וְכָל לְמוּד הֵיוּ
מֵלֵאִים בְּהוֹדָיָה לַשֵּׁם.

כָּלֵל הַזֶּהב שֶׁל הַ"בֵּן-תּוֹרָה"

רַבִּי עֲקִיבָא לָמַד כָּלֵל חָשׁוּב מְאֹד:

אָדָם לֹא יָכוֹל לַעֲמֹד וּלְדַבֵּר בְּגִאּוּהַ מִיד בְּפָנָי
הַצִּיבּוֹר. עָלָיו קֶדֶם:

חֲזָרָה –

לחזור על החומר שתיים
או שלש פעמים!

קְרִיאָה שְׂקִטָּה –
עיון בינו לבין עצמו.

חֲשִׁיבָה וּתְפִילָּה –
לבקש עזרה
עזרה מהשם.

יום אחד, ישב רבי עקיבא בבית הכנסת. האוירה הייתה
קדושה ומלאה באבת ה'. החזן עמד לקרא בספר התורה,
וקרא לרבי עקיבא לעלות לתורה בפני כלם.

אַבֵּל קָרָה דָּבָר מִפְתִּיא!
רַבִּי עֲקִיבָא סִירַב מִתּוֹךְ עֲנוּהָ עֲמָקָה.
הוּא לֹא רָצָה לַעֲלוֹת לְקֹרֵא בַתּוֹרָה.
בֵּית הַכִּנְסֶת הָיָה שָׁקֵט.
כָּל־סֵם הָיוּ בְּהֶלֶם – כִּי־צִד יִתְּכֵן שְׁגִדוֹל
הַדּוֹר מוֹתֵר עַל הַמַּצּוּוֹה?

הַתְּלִמִּידִים הַצַּדִּיקִים נִגְשׁוּ אֵלָיו וְשָׂאֻהוּ בְּדֶרֶךְ אֶרֶץ: "רַבֵּנוּ! הֲרִי
אֶהְרִי אִתָּה תָּמִיד מְלַמֵּד אוֹתָנוּ כִּמָּה צָרִיךְ לְאַהֵב אֶת דְּבָרֵי הַשֵּׁם! הַתּוֹרָה הִיא
מְקוֹר חַיֵּינוּ, שֶׁנֶּאֱמַר 'כִּי הוּא חַיֵּיךְ וְאֹרֶךְ יָמֶיךָ'. לָמָּה נִמְנָעַת מִלַּעֲלוֹת?"

רַבִּי עֲקִיבָא חֵיף וְעָנָה אֶת
הַתְּשׁוּבָה שֶׁתִּשְׁנֶה אֶת חַיֵּיהֶם:
"הַעֲבֹדָה! (זֶהי לְשׁוֹן שְׁבוּעָה עַל
שֵׁם עֲבוֹדַת הַקָּרְבָּנוֹת).
חֶסֶד וְחֶלֶלָה לֹא זִלְזָלְתִּי בַּתּוֹרָה
הַקְּדוּשָׁה שֶׁל הַנֶּשֶׁם יִתְבָּרֵךְ..."

...לא סרבתי לקרא מזלזל, אלא מפני שלא סדרתי את אותה הפרשה שתים או שלש פעמים! אין אדם רשאי לומר דברי תורה בציבור עד שיכין אותם עם עצמו היטב. אנו מכבדים את השם כאשר אנו מכינים את עצמנו.

רַבִּי עֲקִיבָא הוֹסִיף וְגָלָה מִיְסוּדוֹת הָאֲמוּנָה: הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יוֹדֵעַ
הַכֹּל! הוּא הַנּוֹתֵן כּוֹחַ דְּבוֹר לְכָל הַבְּרִיּוֹת. הַתּוֹתָרָה
כָּלָה גְּלוּיָה לְפָנָיו בְּרוּרָה וּמְאִירָה כְּמוֹ כּוֹכַב אֶחָד יִפְהַפֶּה ("כְּכּוֹכַב אֶחָד").
וּבְכָל זֹאת, הַנֶּשֶׁם מְלַמֵּד אוֹתָנוּ דְּגִמָּה אִישִׁית...

הַהֲכָנָה הָאֱלֹהִית (ספר איוב כ"ח)

מְצִינוּ שְׁאֵפְלוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ "הַכִּין" אֶת עֲצָמוֹ לִפְנֵי שְׁנָתוֹ אֶת הַתּוֹרָה!
בַּפְּסוּק י"ש 4 שְׁלֵבִים שֶׁל הַכְּנָה, וְרַק אֶחָד כֵּן – "וַיֹּאמֶר לְאָדָם":

אִז רָאָה
(רָאָה אוֹתָהּ)

וַיִּסְפָּרָהּ
(סִדֵּר אֶת אוֹתֵיּוֹתֶיהָ)

הַכִּינָה
(הַכִּין אוֹתָהּ)

וְגַם חִקְרָהּ
(עִינָה בָּהּ הֵיטֵב)

ההוכחה ממעמד הר סיני

"וַיִּדְבֹּר אֱלֹהִים אֶת
כָּל-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה" –
השם כביכול אמר
את הדברים קדם בינו
לבין עצמו.

ורק אחרי שהכין,
נאמר ההמשך:
"לֵאמֹר" – כדי
לֵאמֹר זאת הלאה
לעם ישראל!

קל וחמר (מסקנה הגיונית פשוטה):

הקדוש ברוך הוא

בני אדם (אנחנו)

בורא הכל,
התורה גלויה
לפניו ככוכב.

בשר ודם, אנשים
אנשים שצריכים
ללמד כדי לזכר.

האם סדר את
התורה לפני
שאמר לישראל?
כן!

האם עלינו לחזר על
התורה שתיים ושלש
ושלש פעמים?
מכל שכן וחמר שכן!!!

ידיעת
התורה

האם
הכין
מראש?

מספור זה אנו לומדיים ענווה
ענווה אמתית מהי.

לפני שאנחנו מדברים, לפני
שמסבירים רעיון או אומרים דבר
תורה לחברים או בשולחן שבת –
עלינו להתכונן לכך באהבה
באהבה וברצינות.
כך אנו מקיימים את מה שהשם
יתברך למד אותנו.

הַמִּדְרִיךְ שֶׁלִּי לַהֲכָנָה רְאוּיָה!

כתר תורה

שלב 1 (להתפלל):
שלום לשם, אנא עזר לי להבין
ולזכר את דברי התורה
שלך המתוקים.

שלב 2 (לקרא מלה במלה):
אני קורא בקול, לאט ובשמחה
את הטקסט, ביני לבין עצמי
ללא הפרעות.

שלב 3 (לחזור עוד פעמים):
חזרתי בסבלנות עוד פעמים
אלש? עכשו אני מוכן ושמח
לזכות את הרבים!

איזה זכות יש לנו ששהשם נתן לנו את תורתו הקדושה! עורתו הקדושה.

יהי רצון שנזכה לאהב את דברי התורה, להתכוון
תמיד בשמחה, ביראת שמים ובענוה, ונמצא חן
ושכל טוב בעיני אלהים ואדם. אמן!

